

MÁTYÁS B. FERENC

Sírduma

maga sem tudta
mitől az
és miért az ami
szegénységet
nem szoktak tanítani

emberszabású volt
sorshasonlatos
urbánus tartozék
mit eltussol a kor
de eltúr az utcakép

kukakomfortos
kapualjban lakott
sanyargatta a Nap
sanyargatta a Hold
nem kéregetett
túrta a gyér adakozót
ki lelkipiszkát szőkíteni
látványadakozott
mégis megtörtént
hogyan egyszer
kétszer is jóllakott

az égiek vele voltak
rosszal/jóval
nyáron hőség/bőséggel
télire faggyal/hóval
s ő bölcsen elhitte legott
hogyan valamilyen
égi foglalkoztatott

nem szidott embert
nem szidott hazát
mielőtt túlélte volna
hasznosabb korát
szájától elvont falattal etetett
hozzá hasonló kóbor ebeket

s mert
kutyába sem vették
nem is harapott
fél szemmel irigyelte
a kézen vezetett vakot
őt legfeljebb
rendőrök fogták karon
s ápolók
kórházi ágyakon

álmában boldogabb
flaszterről álmodott
hol látványviszketeg
szánalmas banyák
nem lesik minden mozdulatát
nem értve hogyhogy
soha nem hagyott
emberre valló
mocsoknyomot
nem tudták kilesni
tisztálkodott-e
vagy holmi angyal volt

lehetett volna világmegváltó
de senki nem firtatta
szerinte mi a szép
mi a jó
mitől az
és miért az ami
emberséget
nem szokás tanítani

zavart
holta sem okozott
a lakók réginek hitték
az új szemétlakót –